

Soha véget nem érő imádat

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Zsoltárok 15; 96; 101:1-3; 134;
Ézsaiás 42:10-12; János 4:23-24; Jelenések 14:3, 6-12

„Éneklek az Úrnak egész életemben; zengedezek az én Istenemnek, amíg vagyok” (Zsolt 104:33)!

Amint egyre több tapasztalatot szerzünk Isten kegyelmével és hatalmával, a zsoltárossal együtt kérdezzük: „Mivel fizessenek az Úrnak minden hozzám való jótéteményéért” (Zsolt 116:12)? Erre csak azt a választ lehet adni, hogy elhatározzuk: hűségesek leszünk hozzá.

A zsoltárok könyvében Izrael nemcsak egy nemzet, hanem „a nagy gyülekezet” (Zsolt 22:23, 26; 35:18). Ebből kitűnik: elsődleges feladata, hogy dicsőítse Istent és tegyen róla bizonyosságot más nemzeteknek, mert az Úr az egész világot a népével közös istentiszteletben kívánja egyesíteni. Az Úr népére úgy utal, hogy „az igazak”, ők imádják Istent, belé, szeretetébe vetik reménységüket.

Ideális istentiszteletnek tekintették, amikor a gyülekezetben dicsérték az Urat. Ez nem azt jelenti, hogy Izraelben az emberek egyéni imája és dicsőítése másodlagos lett volna. Ellenkezőleg! Éppen az táplálja a közösségi áhitatot, új lendületet kap általa a dicsőítés (Zsolt 22:23, 26), ugyanakkor az istentisztelet a közösségben teljeseedik ki a legjobban. Az Istent tisztelő közösséget úgy is nevezik a Zsoltárookban, hogy „igazak gyülekezete” (Zsolt 111:1). Az igazak ismerik Istent (Zsolt 36:11), Isten is ismeri őket (Zsolt 37:18), ami hat egész életükre.

FELEMELT KÉZZEL A SZENTHELYEN

Olvassuk el a 134. zsoltárt! Hol tartják az istentiszteletet a zsoltár szerint? Mi lesz ennek az eredménye?

A 134. zsoltár utalás az ároni áldásra (4Móz 6:24-26; lásd még Zsolt 67:2). Kiemeli, hogy az áldás Isten és Izrael kapcsolatából származik, az a mögötte meghúzódó elv. A nép áldja Istent a szenthelyen, Isten pedig megáldja népét a Sionról. Az áldások minden életre kihatnak, hiszen az Úr az ég és a föld Teremtője. Sion a székhelye a különleges isteni áldásoknak, és ez is az Úrnak a népéhez fűződő szövetségi kapcsolatát emeli ki. A kegyelem szövetségében gyakorolja Izrael azt a kiváltságát, hogy áldhatja az Urat és élvezheti áldásait.

Hogyan ábrázolják Zsolt 18:2, 36:2, 113:1, 134:1-2 és 135:1-2 versei az Istent tisztelőket?

A zsoltárok gyakran nevezik Istent tisztelőit az Úr szolgálóinak. Az „*akik az Úr házában álltok éjjelente*” (Zsolt 134:1) kifejezés valószínűleg a lévíták éjjeli őrségére utal (1Krn 9:23-27), vagy pedig arra, hogy éjjel és nappal dicsőítették Istent (1Krn 9:33).

Az izraeliták a láthatatlan Istent imádták, akit tilos bármilyen képpel, formában megjeleníteni, viszont a szentélyben tükröződött az Úr dicsősége, a bűnös emberek ott járulhattak biztonsággal szent Királyuk elé. A találkozást maga az Úr kezdeményezte, és rendelkezések, törvények szabályozták.

„*Járuljatok hozzá, mint élő, az emberektől ugyan megvetett, de Isten előtt kiválasztott, becses kőhöz, és ti magatok is mint élő kövek épüljete fel lelki házzá, szent papsággá, hogy lelki áldozatokkal áldozatok, amelyek kedvesek Istennek Jézus Krisztus által*” (1Pt 2:4-5, ÚRK). Péter szavaiban az újszövetségi megfogalmazását találjuk a Zsoltárokban kifejezett gondolatnak: Isten népe mint szent papság dicsőíti és ad hálát minden jótettéért az Úr Jézus Krisztusnak, a Teremtőnek és Megváltónak.

Újtestamentumi hívőkként nekünk is papi szerepünk van, gondolataink tárgya legyen a világnak szóló evangélium jó híre! Milyen módszerek a legeredményesebbek erre?

ÚJ ÉNEK AZ ÚRNAK

Olvassuk el Zsolt 33:3, 40:4, 96:1, 98:1, 144:9 és 149:1 verseit! Mi a közös motívum bennük?

Ezek a zsoltárok bátorítják a népet, hogy énekeljenek „új éneket”. Mit jelent itt „az új ének”? Azt, hogy újólag ismerjük el az Úr fenségét és a világ feletti hatalmát, adjanak hálát a Teremtőnek és a föld Birájának gondviseléséért és üdvözítéséért. Az új énekkel való dicsőítés személyesebb indítékai közé tartozik a hála az ellenségektől és a haláltól való szabadításáért, valamint az Izraelre árasztott áldásokért. Más énekek is dicsérik az Urat jóságáért és csodáiért, de az „új ének” különleges, mert benne van a megújuló öröm, megújított fogadalom Isten tiszteletére. Az isteni szabadítás új tapasztalata arra készíti a népet, hogy ismerjük el Teremtőjüknek és Királyuknak az Urat. Az „új énekről” szóló zsoltárok közös témája többek között a bizalom Istenben, dicsőítése csodatetteiért, a bajból való szabadításáért.

Mire következtethetünk Ézs 42:10-12, Jel 5:9 és 14:3 verseiből az „új énekről”?

Izraelt, Isten népét a zsoltáros gyengéden így nevezi: „*hozá közel álló nép*” (Zsolt 148:14, RÚF). Ebben benne van, hogy az egész teremtésben Izrael státusza a legkülönlegesebb, ezért a leginkább köteles dicsérni Istent, ami egyben a legnagyobb kiváltsága is. A Biblia tehát minden nemzedék hívőit arra bátorítja, hogy új énekkel dicsőítsék Megváltójukat, ami az ő sajátos bizonyágtételük a Bárány vére által nyert üdvösségről. Az „új ének” lehet olyan, amit még soha senki nem hallott ezelőtt, ami eleven emléket állít annak, ahogyan a hívő Isten kegyelmét tapasztalta. Kifejezhet reménységet is, ebben az esetben az ének újdonsága Isten páratlan, példa nélküli fenségének jövőbeli megnyilatkozását várja. Az igazi istentisztelethez több kell az áldozatoknál és a felajánlásoknál, élő kapcsolatot tükröz Istennel, ami mindig friss és dinamikus. Bizonyos értelemben egyszerűen azt mondhatjuk, hogy az „új ének” akár naponta megújuló kifejezése az Isten iránti szeretetünknek és értünk vállalt tettei miatti hálánknak.

**Gondolkozzunk el Istennek az életünkben megnyilvánuló áldásairól!
Ha új éneket énekelnél, mi lenne az?**

URAM, KI TARTÓZKODHAT SÁTRADBAN?

Olvassuk el a 15. zsoltárt? Kik méltók arra, hogy a színe előtt tisztelhesék Istent?

Ez a zsoltár az Isten törvényében és a prófétáknál is megtalálható kívánalmak összefoglalóját adja, tehát az méltó rá, akinek a tetteiben („igazságot cselekszik”) és a jellemében („szívében”) Isten tükröződik (lásd 5Móz 6:5; Mik 6:6-8). A templom szent hely volt, megszenteltek benne mindent, beleértve a papokat is. Így a szentség feltétlenül szükséges követelmény ahhoz, hogy valaki Isten színe elé lépjen. Izrael szentségének mindenre ki kellett terjednie, összekötve az istentisztelettel az etikát, az élet minden területén gyakorolva azt. Isten azért adta törvényét népének, hogy a lehető legmagasabbra érjenek fel, azaz papok nemzeteként éljenek. A királyi papság része az Isten színe előtti szent élet és az, hogy más népekhez is eljuttassák a szövegség áldásait.

Olvassuk el Zsolt 24:3-6 és 101:1-3 szakaszait? Mit jelent a szentség?

Isten szemében a „tökéletes szív” (Zsolt 101:2) a hívő legnagyobb értéke. A héber *támim* („tökéletes”) szó a teljességet, fogyatkozás nélkülséget fejezi ki. Az a szólóító „tökéletes”, amelyik ép, egészséges, semmi nem tett kárt benne (Ez 15:5). Az áldozatul vitt állatoknak hiba nélkül valóknak (*támim*) kellett lenniük (3Móz 22:21-24). A „tökéletes” beszéd igaz (Jób 36:4). Következésképpen a „tökéletes szív” „tisztá szív” (Zsolt 24:4; lásd még 15:2), Istent keresi (Zsolt 24:6), Isten bűnbocsánata helyreállítja (Zsolt 51:4-12). A feddhetetlen élet abból fakad, ha az ember elismeri Isten kegyelmét és igazságosságát. Az isteni kegyelem arra készíti és képessé is teszi Isten szolgáit, hogy az Úr félelmében éljenek. Ez azt jelenti, hogy töretlen közösségben legyenek vele és engedelmeskedjenek Igéjének. Az őszinte, istenfélő élet dicsőséget szerez Istennek, nem pedig magának az embernek. Figyeljük meg, hogy a 15. zsoltárban található kívánalmak közül a legtöbb negatív formában hangzik el (Zsolt 15:3-5). Nem Isten jóindulatának elnyeréséről van itt szó, hanem azoknak a dolgoknak a kerüléséről, amelyek elválasztanának bennünket Istentől.

Hogyan hozhatunk tudatos döntéseket, kerülve mindazt, ami eltávolítana bennünket Istentől? Nevezzünk meg néhány eltávolító dolgot! Miként kerülhetjük el, hogy olyasmit tegyünk?

HIRDETNI AZ ÚR DICSŐSÉGÉT A NÉPEK KÖZÖTT

Olvassuk el a 96. zsoltárt! Az istentiszteletnek mely elemeit említi ez a fejezet?

Az istentisztelet része, hogy éneklünk az Úrnak (Zsolt 96:1-2), áldjuk nevét (Zsolt 96:2), hirdetjük jóságát, hatalmas voltát (Zsolt 96:3-4) és ajándékokat viszünk templomába (Zsolt 96:8). E jól ismert jellemzőkön túl a 96. zsoltár megemlíti még egy nem annyira nyilvánvaló dolgot: evangelizációs dimenziója is van annak, ha az Úr országát hirdetjük a többi népnek (Zsolt 96:2-3, 10). Az éneklés, Isten dicsőítése, az ajándékok hozatala, valamint az evangélium hirdetése azonban nem különálló tevékenységek, hanem az istentisztelet többféle kifejezése, melyeknek tartalmát adja az isteni üdvösség hirdetése a népek között. Figyeljük meg, hogy mennyire egybeesik Isten tiszteletének indoka a többi népnek hirdetett üzenettel: „Mert nagy az Úr” (Zsolt 96:4), „Mert a népek minden istene csak bálvány, de az ÚR egetek alkotott” (Zsolt 96:5, ÚRK), „Az Úr uralkodik” (Zsolt 96:10) és „eljön, hogy megítélje a földet” (Zsolt 96:13). Az evangelizálás célja tehát az, hogy minden nemzet csatlakozzon Isten népéhez, majd pedig az egész teremtett világgal együtt imádják az Urat (Zsolt 96:11-13). Az istentisztelet abból fakad, ha az ember elismeri a szívében, hogy kicsoda az Úr, Ő a Teremtő, a Király, a Bíró (Zsolt 96:5, 10, 13). Ezért az istentisztelet részét képezi az is, hogy megemlékezünk múltbeli tetteiről (a teremtésről), a jelenben látható csodáiról (a világ fenntartásáról, uralkodásáról) és várjuk azt, amit majd a jövőben tesz (a végidei ítéletet és az új életet az új égen és új földön). *A zsoltárok könyvében* az ítélet az isteni béke, igazság és jólét uralmának a helyreállítását jelenti a világban, amit most igazságtalanság és szenvedés terhel. Ezért várja örömmel az egész föld Isten ítéletét (Zsolt 96:10-13; 98:4-9). Az Úr az igaz Bíró, és ennek még inkább motiválnia kell az embereket arra, hogy szentségben imádják Őt, „rettegjenek” (ÚRK), „reszkessenek” (RÚF), ne-hogy könnyelműen vegyék tiszteletét (Zsolt 96:9). Isten dicsőítésének része a hatalmas öröm és bizalom (Zsolt 96:1-2, 11-13), ugyanakkor a szent félelem és tisztelet is (Zsolt 96:4, 9). A 96. zsoltár a Teremtő és a Bíró imáadására hív mindenkit, ami a világnak szóló utolsó evangélium, Jel 14:6-12 hármasszólyos üzenetének hirdetésében is tükröződik. Ez a zsoltár többféleképpen is tartalmazza a végidőnek hangzó üzenetet, aminek része a teremtés, a megváltás („örökkévaló evangélium”), Isten tisztelete és az ítélet.

Hasonlítsuk össze ezt a zsoltárt a hármasszólyos üzenettel (Jel 14:6-12)! Milyen alapvető tanítást találunk meg mindkét igazszakaszban?

AMIKOR ISTEN NEM VESZI ÖRÖMMEL AZ ÁLDOZATOT

Olvassuk el Zsolt 40:7-9, 50:7-23, 51:18-21 szakaszait! Milyen fontos kérdéssel foglalkoznak ezek a részek? Mikor nem örül Isten az áldozatnak, amit pedig Igéjében Ő rendelt el (2Móz 20:24)?

A zsoltáros a prófétákhoz hasonlóan azt panaszolja, hogy a nép hányféleképpen rontja meg az istentiszteletet. A hangsúly nem arra kerül ezekben a versekben, hogy Isten rosszállóan tekint Izrael áldozataira és ünnepeire, inkább az elutasítás okát emeli ki: ami az istentisztelet formáságainak és a nép lelkeségének állapota közötti végzetes távolság.

Isten nem az ajándékok és az égő áldozatok miatt feddi népét, hanem a gonoszságukért és az elkövetett igazságtalanságokért (Zsolt 50:8, 17-21). A zsoltárok nem az áldozatbemutatás és az istentisztelet ellen emelnek szót, hanem a *hiábavaló* áldozatok és az *üres* istentisztelet ellen, amit az emberek igazságtalan tettei tükröznek.

Amikor úr tátong az istentisztelet külsőségessége és annak helyes belső motivációja között, a rituálét fontosabban tartják, mint a valós közeledést Istenhez. Vagyis a formások végcélá válnak, az emberek nem Istent tisztelik, akire a szertartásoknak a figyelmet terelniük kellene, akit be kellene mutatniuk.

Mit mond Jézus Jn 4:23-24 verseiben, ami pontosan egybevág a mai zsol-tár figyelmeztetésével?

Az áldozatok önmagukban nem elegendőek. Mi lenne a hasznuk, ha nyoma sincs megtérésnek, hitnek és a bűn miatti szomorúságnak azok szívében, akik áldozatot visznek? Csak akkor lehet Isten előtt kedves, „*igaz áldozat*” (Zsolt 51:21, ÚRK; lásd még 50:14) a bikák feláldozása, ha bűnbánat és őszinte hálaadás kíséri. Ézsaiást idézve mondta Jézus: „*Ez a nép szájával közelget hozzám, és ajkával tisztel engemet; szíve pedig távol van tőlem*” (Mt 15:8). A zsoltáros által tapasztalt probléma ugyanaz volt, mint amivel Jézus találkozott földi szolgálata idején bizonyos emberek, különösen a vezetők esetében.

Adventistaként rengeteg világo sságot és ismeretet nyerhetünk. Mit tehetünk, nehogy azt gondoljuk, hogy elég pusztán az igazság ismerte te és a helyes szertartások gyakorlása?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: Az istentisztelethez szükséges a bűnbánat, az őszinte bűnbánat. „A bűnbánat a bűn feletti bánkódást és az attól való elfordulást jelenti. Mindaddig nem hagyunk fel vétkeinkkel, amíg azok bűnös voltát fel nem ismerjük. Életünkben akkor történhet csak valódi változás, ha teljes szívvel elfordulunk a bűntől. Sok ember ma is félreérti a bűnbánat igazi lényegét. Szomorkodnak vétkeik miatt, külsőleg javulást mutatnak, mert félnek a bűn következményeitől. Azonban ez nem az Isten akaratának megfelelő bűnbánat. Ezek inkább a szenvedéseket fájlalják, nem magát a bűnt. Így panaszkodott és jajgatott Ézsau is, amikor látta, hogy elsőszülöttségi jogát örökre elvesztette. Bálám is beismerte bűnét, amikor Isten angyala kivont karddal állott az útjába, mert életéért reszketett. Mégsem láthatjuk nála az igazi bűnbánatot, a megtérést, az életelv megváltozását és a bűntől való elfordulást. Miután Júdás elárulta Krisztust, felkiáltott: *»Vétkeztem, hogy elárultam az ártatlan vért«* (Mt 27:4)” (Ellen G. White: *Jézushoz vezető út*. Budapest, 2008, Advent Irodalmi Műhely, 18. o.). „Isten nem lakik kézzel csinált tempomokban, de megtisztelti jelenlétével népének összejöveteleit. Megígérte, hogy amikor közösen keresik Őt, beismerik bűneiket és imádkoznak egymásért, Lelke által találkozik velük. De azoknak, akik istentisztelethez gyűlnek össze, minden gonoszsgot le kell rakniuk. Ha nem lélekben, igazságban és a szentség szépségében imádják Istent, semmi hasznuk nincs abból, ha összejönnek. Ilyenekről mondja az Úr: *»Ez a nép csak ajkával tisztel engem, a szíve azonban távol van tőlem«* (Mt 15:8-9). Akik imádják Istent, azoknak *»lélekben és igazságban«* kell imádniuk, *»mert az Atya is ilyen imádókat keres magának«* (Jn 4:23)” (Ellen G. White: *Proféták és királyok*. Budapest, 1995, Advent Kiadó, 32. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Mi a legnagyobb áldozat, amit a hívő Istennek adhat (Zsolt 40:7-11; Róm 12:1-2)?
- 2) Milyen kapcsolat van az egyéni és a közösségi istentisztelet között? Miért van valóban szükségünk mindkettőre? Hogyan erősíti egyik a másikat?
- 3) Sokan úgy gondolják, hogy az istentisztelet nem más, mint csak ima, ének, a Biblia és más vallásos irodalom olvasása. Mindez lényeges, de csupán ezekre korlátozódna az istentisztelet? Mondjunk példákat az istentisztelet más formáira!
- 4) „Ne gondoljunk szívszomorító, elkeserítő dologként a szolgálatára! Legyen a gyönyörűségünk, hogy az Urat imádjuk és részt veszünk a munkájában” (Ellen G. White: *Steps to Christ*. 103. o.)! Hogyan lesz gyönyörűség az Úr imádása?

FAZEKAS PIROSKA: NEM AKAROM ELENGEDNI

A kétségbeesés a szívembe költözött,
mint ágyamba a fáradtság.
Ólomsúlyként nyom,
nem mozdul.
Erős karjával ölel,
hazugságokat suttog.

Lassan, mint kelő nap, kúszik be a remény.
Elengedem vállaim feszülését,
fogaim szorítását.
Gondolataim még ernyedten kapaszkodnak...
Aztán körülnézek, és már látok...
Hallom a madarak énekét, a szél susogását,
Ennek a szegény, fáradt földnek a zenéjét.
A pillanat harmóniája
kisimítja szívem redőit.
Isten szeret!
Mi takarta el kedves arcát,
miért nem néztem Őrá?
Lehunyam szemem,
nem akarom elengedni,
be akarom zárni a szemembe, a lelkembe.

Jó a béke,
jó a megnyugvás,
jó ez a szeretettség állapot,
nem engedem el.